

Hloupost jako hřích

Ladislav Hejránek

This is a part of the original document:

[2004](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[2004](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 13. 1. 2004
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 13. 1. 2004

Hloupost jako hřích

Po nenávisti je druhým největším hříchem hloupost. Je-li tomu tak, pak nejvyšší ctností je láska a hned po ní rozumnost (lépe než chytrost i než inteligence; chytrost je blízko chytráctví, inteligenci nejčastěji rozumíme jako přirozené vlastnosti, výbavě). Proto je třeba učit se od „chytrých tohoto světa“; proto je třeba se učit dokonce i od „hada“. Jde o to, že hloupost není možno považovat za jakousi přirozenou nedostatečnost – je to selhání, závažné, hrubé, nemožné selhání, a to celkové, nikoli jen okamžité. Hloupými se lidé stávají, nerodí se jimi. Hloupost v tomto smyslu je celkové životní zaměření, a vůbec tu nejde o žádné IQ ani o žádný druh nadání či nenadanosti. Okamžitá „hloupost“, tj. jednotlivý nedostatek odhadu a hodnocení, je nahlédnutelná a někdy opravitelná, kdežto hloupost v našem smyslu představuje zároveň zabeďněnost, zabarikádovanost, zabetonovanost proti možnému nahlédnutí a proti rozpoznání ve světle Pravdy (která ovšem svítí hlavně na nás a nikoli především na věci).

(Písek, 040113-2.)